

Giới thiệu 10 Ngày Để Yêu Em

Thể loại: truyện ngắn, ngược, sáng tác

Bữa ăn.....

Nhìn phía đối diện anh đang không ngừng gấp thức ăn cho cô ấy trong lòng không khỏi thấy tủi thân. Bỗng 1 con ho ập tới rất nhiều cô vội chạy vào nhà vệ sinh đưa lòng bàn tay là 1 vũng máu đen. Việc cô ho máu độc ngày càng nhiều, cũng cho thấy tình trạng hiện tại của cô ngày càng nặng. Nhìn mình trong gương sao cảm thấy xa lạ đến thế, ...”

Bạn đang đọc truyện *10 Ngày Để Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Cô vốn là vợ của anh, nhưng anh đâu có coi cô là vợ đâu. Người anh yêu đến cuối cùng cũng chỉ có cô ấy.

Sau khi chiếm hết gia sản của nhà cô, thì liền vứt bỏ cô sang một bên giống như một bãi rác, rồi rước cô ấy về nhà bắt cô chăm sóc.

Mọi người nghĩ là cô ấy sẽ giống như mấy nữ phụ độc ác mà bà Tâm hay viết ý hả? Không đâu, cô ấy đối xử với cô rất tốt khiến cô muốn hận cũng hận không nổi. Mỗi lần nhìn anh ân cần chăm sóc, yêu thương cô ấy trái tim liền đau, cô thật sự rất ghen tị với cô ấy. Cô cảm thấy mình giống như là người thừa trong cái nhà này vậy, nhiều lúc muốn rời đi muốn trả lại không gian riêng tư cho hai người họ. Nhưng... cô không thể, cuộc đời thật trớ trêu biết bao khi mới đây cô nhận được kết quả của bệnh viện rằng cô bị ung thư máu giai đoạn cuối đã không thể cứu chữa.

Nhìn phía đối diện anh đang không ngừng gấp thức ăn cho cô ấy, trong lòng không khỏi thấy tủi thân.

– Bỗng có gì đó từ mũi cô chảy ra rơi xuống bát cơm làm đổ một mảng nhỏ. Cô vội đứng dậy chạy vào nhà vệ sinh. Cô bị chảy máu cam ngày càng nhiều, cũng cho thấy tình trạng hiện tại của cô ngày càng nặng. Nhìn mình trong gương sao cảm thấy xa lạ đến thế, khuôn mặt hồng hào đầy sức sống ngày xưa đâu rồi, khuôn mặt nhợt nhạt hốc hác này khiến cô không thích chút nào. Đang thất thần thì cô ấy chạy vào quan tâm hỏi.

– ” Cô có sao không? ”

– ” Không sao, chỉ là chảy máu cam bình thường thôi.”

– ” Vậy được rồi, cô mau ra ăn cơm đi.”

– ” Tôi no rồi tôi đi lên phòng trước.”

Cô vội vàng xoay người đi lên lầu. Cô ấy tạo sao lại đối tốt với cô như vậy, khiến cô rất khó chịu.

Sức khỏe của cô ngày càng yếu, mỗi ngày đều phải trang điểm thật đậm để che đi khuôn mặt nhợt nhạt của mình. Hôm nay, cô phải đến bệnh viện khám định kì.

– ” Tôi khuyên cô nên nhập viện để điều trị đi.”

– ” Dù gì cũng không thể khỏi được, tôi không muốn những ngày tháng cuối đời của mình ở trong bệnh viện. Bác sĩ...thời gian của tôi...còn bao lâu.”

– ” nhiều nhất là 10 ngày.”

Lời nói của bác sĩ như mũi dao rạch mạnh vào người cô. 10 ngày...cô chỉ còn sống được 10 ngày nữa mà thôi. Cô cười nhạt tạm biệt bác sĩ rồi đi ra ngoài.

Trở về nhà đã là 7h tối, vừa đến cửa đã thấy tiếng cười khanh khách của cô ấy. Cô ấy gối đầu lên chân anh, còn anh thì không ngừng đút hoa quả cho cô ấy. Cảnh tượng này thật hạnh phúc biết bao, nhưng tại sao trái tim lại đau thế này.

Cô không nói gì lặng lẽ đi lên lầu. Nửa đêm không ngủ được, cô lên sân thượng hóng gió một chút. Ngoài ý muốn là anh cũng ở đây.

– ” Anh không ngủ sao? ”

– ” Muốn thế này cô còn lên đây làm gì?” Anh lạnh nhạt nói.

– ” Khó ngủ, nên lên đây hóng gió.” Cô tiến lại gần anh nhưng vẫn giữ khoảng cách nhất định.

Anh im lặng, không nói gì.

Cô ngược mắt nhìn lên bầu trời, trời hôm nay thật âm u biết bao, mây đen giăng kín trời khiến mặt trăng cũng bị che kín. Nó giống như lòng cô lúc này vậy, u ám, một chút ánh sáng cũng không có.

– ”Anh...có thấy hạnh phúc không?”

– ”Nếu cô biến mất.”

Cô chỉ cười nhẹ, câu nói này cô đã nghe nhiều rồi, nhiều đến nỗi cô cũng chẳng còn cảm giác gì nữa.

– ”Ngay từ đầu đã không yêu em vậy tại sao lại muốn kết hôn với em?”

– ”Gia sản nhà cô.” Anh không chút do dự nói ra lí do anh muốn kết hôn với cô.

– ”Cho em 10 ngày.”

– ”Làm gì?” Anh nghi hoặc nhìn cô.

– ”Trong 10 ngày này hãy ở bên em được không. Anh chỉ cần giả vờ yêu thương em một chút, dịu dàng với em một chút, sau 10 ngày em sẽ biến mất mãi mãi.”

– ”Cô định giờ trò gì?” Anh nheo mắt nhìn cô.

– ”Nếu anh không muốn thì không cần đồng ý.”

– ”Cô chắc là sau 10 ngày cô sẽ đi?”

– ”Đúng vậy.”

Cô nhìn anh gật đầu thật mạnh. Cô muốn những ngày cuối cùng của cuộc đời mình, sẽ được ở cạnh anh.

– ”Được.”

Bạn đang đọc truyện *10 Ngày Để Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Ngày thứ 1

Trùng hợp thay trong 10 ngày này cô ấy phải trở về nhà để chăm sóc mẹ già.

– ”Chúng ta đi du lịch được không?” Điều này cô đã muốn làm lâu rồi, nhưng không có cơ hội.

– ”Ừ ” Mặt anh vẫn không chút cảm xúc, gật nhẹ đầu một cái rồi đi lên lầu.

Đôi mắt cô đờ đẫn buồn nhìn theo anh.

Ngày thứ 2

Vừa xuống sân bay cô đã chạy nhảy khắp nơi. Địa điểm mà họ đến là Hàn Quốc.

– ”Thời tiết bên đây lạnh thiệt ha.”

Cô đưa tay hứng những bông tuyết, mỉm cười thực vui vẻ. Đưa mắt nhìn về phía anh.

Anh bất chợt bị cuốn hút bởi nụ cười ấy, đôi mắt đen long lánh kia nhìn thật sạch sẽ biết bao không vương chút bụi trần. Hình như đã lâu rồi anh không thấy cô cười vui vẻ đến vậy.

Hai người trở về khách sạn, thuê một căn phòng đôi.

Vừa vào trong phòng cô liền lăn lên giường cuộn mình vào chiếc chăn ấm, chỉ để lộ ra chiếc đầu nhỏ. Ở ngoài lạnh quá lâu khiến cô có chút mệt mỏi, lúc này cô chỉ muốn ngủ một chút thôi. Nhưng vừa chợp mắt được một lúc đã bị anh kéo dậy.

– ” Mau tắm rửa còn đi ăn cơm ”

Dù rất mệt nhưng cô vẫn nghe lời anh ngoan ngoãn đi vào phòng tắm.

Một lúc sau, cô từ trong phòng tắm đi ra. Anh nhìn cô ngẩn người, cô mặc nguyên một bộ thỏ hồng, trên đầu còn có hai cái tai nhỏ, khuôn mặt cô vì vừa tắm xong mà trở nên hồng hào nhìn chỉ muốn bẹo cho một cái. Không thể không thừa nhận bộ dáng này của cô thật sự rất câu dẫn người. Anh ho khan một tiếng, đi ra khỏi phòng cô cũng vội vàng chạy theo.

Hai người ăn xong, liền đi dạo ngoài biển.

– ” Nếu một ngày nào đó em biến mất anh có buồn không? ” Cô nghiêng đầu nhìn anh hai mắt đầy mong chờ.

Anh không thèm nhìn cô một cái phũ phàng nói.

– ” Ngược lại. ”

Cả người cô liền ỉu xiu, thất vọng nói.

– ” Đã nói là phải giả vờ yêu thương em một chút rồi mà. ”

Hai người tiếp tục im lặng cho tới khi trở về khách sạn.

Ngày thứ 3

Nghe nói ở Hàn Quốc có rất nhiều món ăn vặt ngon, nên vừa sáng sớm cô đã kéo anh đi ra ngoài dạo phố.

– ” Cái đó ngon quá mua cho em đi. ” Cô chỉ chỉ vào một sạp hàng bán bánh gạo cay nói.

– ” Về khách sạn ăn, những món ăn ở đây rất mất vệ sinh. ” Anh nhăn mặt không đồng ý.

– ” Anh đang lo cho em hả? ” Cô cười tươi rồi nhìn anh.

Anh hơi mất tự nhiên quay đầu đi.

– ” Ai mà thêm lo cho cô, đau bụng ráng chịu. ”

Anh nói rồi đi đến sạp hàng cô vừa chỉ, mua một hộp bánh gạo cay thật to. Sau đó đưa cho cô, rồi đi thẳng.

Cô bấu môi nhìn theo anh, giả bộ quan tâm cô một chút cũng không được.

Cô lảo đảo đi theo anh, bắt anh mua hết cái này đến cái kia. Hiện tại bụng cô đã không thể chứa nổi một thứ gì nữa rồi. Cô xoa xoa cái bụng no căng của mình cười thỏa mãn.

Nhìn động tác này của cô, khoé môi anh không tự chủ mà nhếch lên.

Bỗng có gì đó ướt chảy ra từ mũi cô, cô theo phản xạ đưa ngón tay lên quẹt một cái, ngón tay cô liền nhuộm đỏ. Cô vội quay đi để không bị anh nhìn thấy, sau đó lấy khăn giấy từ trong túi ra lau đi.

– ” Cô làm gì vậy? ”

Cô gạt mình vội giấu chiếc khăn giấy nhuộm đầy máu vào trong túi, lúc quay lại gương mặt lại cười toe toét như không có chuyện gì.

– ” Không có gì, chúng ta đi tiếp thôi. ”

Cô kéo tay anh chạy về phía trước. Vừa đi vừa lầm nhảm hát. Đột nhiên cô dừng lại, ánh mắt tiếc nuối nhìn về phía hàng cây anh đào bên đường.

– ” Tiếc quá, không thể ngắm hoa anh đào rồi. ”

Anh vô thức buột miệng nói.

– ” Đến mùa hoa anh đào nở, tôi sẽ dẫn cô đi. ”

Về tiếc nuối trên mặt liền biến mất.

– ” Anh nói thật chứ? ”

– ”Ừ”

Cô vui vẻ chạy vòng quay người anh, cười đến nỗi muốn sái quai hàm luôn rồi.

Anh lắc đầu, cũng không nhịn được mà cười theo. Có vậy thôi mà cũng khiến cô vui vẻ đến vậy sao.

Anh đâu biết đằng sau nụ cười ấy là một nỗi bi thương không thể nói thành lời. Cô có thể đợi đến mùa hoa anh đào nở hay không?

Đi lòng vòng thêm một chút, rồi hai người trở về khách sạn.

Tối đến cô kéo anh lên sân thượng của khách sạn.

– ”Cho anh ”

Cô đưa ly cà phê mình vừa pha cho anh.

– ”Trời hôm nay nhiều sao thật đấy.” Cô ngước mắt nhìn lên bầu trời.

– ”Anh này, nếu một ngày nào đó em biến mất anh có buồn không?”

– ”Chẳng phải cô đã biết câu trả lời rồi sao.”

– ”Ừ ha, em quên mất.”

– ”Muộn rồi, mau về phòng ngủ thôi.”

Giọt nước mắt khẽ lăn dài trên má, cô vội vàng lau đi rồi đi theo anh về phòng.

Bạn đang đọc truyện *10 Ngày Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Ngày thứ 4

Sáng hôm sau, hai người định đi ăn sáng thì anh có điện thoại. Cô vô thức lướt nhìn màn hình, nhìn tên người gọi đến tim cô bất giác nhói lên, cô vội quay đầu đi như không nhìn thấy gì. Anh quay sang cô nói:

– ”Tôi nghe điện thoại một lát ”

– ”Ừ”

Thấy anh nghe điện thoại xong khuôn mặt trở nên lo lắng. Có chuyện gì sao?

– ”Chắc tôi phải về nước hai ngày.”

– ”Có chuyện gì sao?”

– ”Cô ấy bị bệnh, tôi phải trở về xem thế nào.”

– ”À... vậy anh... đi đi.” Cô cố gắng nặn ra nụ cười tự nhiên nhất.

Anh quay người trở về phòng, thu dọn một vài bộ quần áo rồi đi ra ngoài.

– ”Anh đi đường cẩn thận.”

– ”Ừ”

Nói rồi anh liền quay người đi ra khỏi phòng.

Hốc mắt đỏ ửng, không muốn kìm nén nữa mà khóc lên. Chỉ một cú điện thoại nói rằng cô ấy bị bệnh mà đã lo lắng như vậy sao. Có chăng khi cô nói cô mắc bệnh anh cũng sẽ lo lắng như vậy? Cô cười tự giễu, sao có thể chứ, đối với anh mà nói cô chẳng là cái gì cả, có khi còn mong cô chết càng sớm

càng tốt.

Bỗng một cơn choáng váng ập đến cả người cô mất thăng bằng ngã xuống đất, máu từ bên trong mũi chảy ra, trước mắt trở nên tối sầm.

Lúc cô tỉnh dậy đã là nửa đêm, cả người như không còn sức lực. Nhìn ra ngoài trời lúc này đã tối, cô mới giật mình, cô hôn mê lâu vậy sao. Lấy hết sức lực đứng lên từ mặt đất, bước từng bước khó khăn trở về phòng.

Một ngày trôi qua thật nhạt nhẽo.

____ Ngày thứ 5 ____

Cả đêm không ngủ được, hiện hai mắt cô không khác gì con gấu trúc. Một mõi lê từng bước chân nặng nề vào phòng tắm. Cô lấy tay vục nước vào mặt, trước mắt cô hiện lên một dòng nước đỏ loè, cô nhìn vào trong gương, cô lại chảy máu cam rồi. Cô rửa thật sạch nhưng lúc sau nó lại chảy ra, cô thất thần nhìn vào trong gương kệ cho máu chảy không ngừng rồi rơi xuống bồn giữa mặt. Cô vuốt vuốt khuôn mặt gầy gò của mình, cô có thể trụ được đến ngày thứ 10 hay không??

____ Ngày thứ 6 ____

Biết hôm nay anh sẽ trở lại. Nên từ sáng sớm cô đã gọi phục vụ khách sạn chuẩn bị những món anh thích. Hoàn thành xong tất cả cũng đã 7h sáng. Sau đó cô chạy xuống đại sảnh khách sạn đợi anh.

.....

Thời gian thấm thoát đi qua, ngoài trời cũng đã dần tối...nhưng anh vẫn chưa trở về. Cả người cô xui xẻo ngồi xuống ghế chờ ở đại sảnh, tại sao anh vẫn chưa trở về, từ sân bay về khách sạn cũng chỉ mất nửa tiếng mà thôi. Cô do dự không biết có nên gọi cho anh hay không, cuối cùng cô không nhận được mà gọi cho anh.

Đầu dây vang lên tiếng chuông thật dài nhưng không có ai bắt máy, cô vẫn không từ bỏ lại gọi cho anh kết quả anh vẫn không nghe máy. Cô gọi liên tục cho anh, cho đến khi máy cô hết pin cô mới dừng lại...anh vẫn không nghe máy.

Ngoài đầu nhìn ra bên ngoài, trời đã hoàn toàn tối hẳn, nhưng bóng dáng quen thuộc vẫn chưa xuất hiện. Cô thất vọng đứng lên định trở về phòng thì trước mắt bỗng tối sầm.

Lúc cô tỉnh dậy thì đã nằm ở trong phòng, bên cạnh cô còn có một nhân viên khách sạn.

– “Cô tỉnh rồi sao? Có cảm thấy không khỏe chỗ nào hay không?”

– “Tôi không sao, cảm ơn cô. Nhưng tại sao tôi lại ở đây?” Cô nhớ là trước khi ngã đi cô vẫn ở đại sảnh của khách sạn mà.

– “Ah...chúng tôi đã kêu người đưa cô về đây.”

– “À...”

Cô gật đầu như đã hiểu.

– “Cho tôi hỏi cô một câu được không?”

– “Ừ...cô hỏi đi”

– “Cô...bị ung thư máu sao?” Cô nhân viên dè dặt hỏi. Mặt cô nhất thời cứng đờ, mãi một lúc sau mới nói.

– “Ừ, bác sĩ có nói gì về tình trạng của tôi không?”

– “Bác sĩ nói...tình trạng của cô ngày càng nặng...không thể cứu chữa được nữa.”

– “Tôi biết rồi, cô ra ngoài đi tôi có thể tự lo liệu được.”

– “Vậy...tôi đi trước ”

Cả người cô lúc này như vào hầm băng lạnh lẽo. Cô muốn đứng dậy đi lấy nước, nhưng một chút sức lực để di chuyển cô cũng không có. Nhìn đồng hồ đã sắp đến 12 giờ rồi, ngày mới lại đến cũng như nhắc nhở cô rằng thời gian cô còn có thể duy trì được là 3 ngày.

‘ Ting ‘ kim phút chỉ vào số 12, ngày mới đã đến. Anh...thật hứa rồi.

Ngày thứ 7

Cô đã dậy từ lâu, nhưng cô vẫn nằm im bất động ở trên giường vì người cô lúc này đã không còn một chút sức lực nào nữa rồi.

Mệt quá, cô thật sự rất mệt, dù vừa mới ngủ dậy thôi nhưng mắt cô tại sao lại nặng trĩu thế này, cố gắng để cho mình giữ tỉnh táo, nhưng cuối cùng hai mắt vẫn khép lại.

Mãi đến gần xế chiều cô mới tỉnh lại, với với chiếc điện thoại trên đầu giường cô mở khoá lên, vừa nhìn thời gian ở trên màn hình cô liền giật mình, vậy mà đã 5 giờ rồi sao, cô tại sao có thể ngủ lâu như vậy.

Bụng kêu lên một tiếng ” ục ục ”, cô đưa tay xoa xoa cái bụng xẹp lép của mình, từ hôm qua đến giờ cô vẫn chưa động đến một miếng cơm nào.

Cô gọi điện cho phục vụ mang ít thức ăn lên. Dù rất đói nhưng cô cũng chỉ ăn được vài miếng mà thôi.

Ngày thứ 8, ngày thứ 9 trôi qua, cả ngày cô lúc nào cũng đứng ở trước cửa đại sảnh chờ anh, dù trời có lạnh đến cắt da cắt thịt cô vẫn không bỏ, vẫn tiếp tục chờ, chờ cho đến khi vì quá lạnh mà ngất đi. Trước khi mất đi ý thức, dường như cô nhìn thấy bóng dáng quen thuộc mà cô trông ngóng bấy lâu nay. Cô cuối cùng cũng đợi được anh rồi.

Lúc cô tỉnh dậy đã là 7h tối, vừa mở mắt khuôn mặt đẹp trai, âm lãnh của anh đập thẳng vào mắt. Cô có nằm mơ hay không, cô đưa tay lên dụi mắt rồi còn nhéo một cái thật mạnh vào đùi mình, cảm nhận được cơn đau ở dưới đùi cô biết không nằm mơ. Nhưng chưa kịp vui mừng đã bị lời nói lạnh lùng của anh dập tắt.

– Sao không nói cho tôi?

– Anh...đang nói gì...em không hiểu?

– Sao không nói cho tôi biết cô bị bệnh.

Anh đột nhiên hét lên khiến cô giật bắn mình.

Anh đã biết rồi sao.... Khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, đôi môi mấp máy muốn nói gì đó, nhưng vẫn không thốt nên lời.

– ” Cô nói gì đi chứ ”

Anh nắm vai cô lắc mạnh rồi gào lên, khiến cả người cô co rúm lại sợ hãi.

– ” Chỉ là...một căn bệnh...nhỏ thôi mà.”

– ” Ung thư máu mà là căn bệnh nhỏ thôi sao.”

Anh thật sự muốn bỏ đầu cô ra, xem đầu cô chứa cái gì sao có thể ngu ngốc đến vậy. Sau khi nghe bác sĩ nói cô mắc bệnh ung thư máu giai đoạn cuối, trong lòng anh liền dâng lên một nỗi sợ hãi, anh không biết tại sao mình lại có cảm giác như thế. Trong lòng anh lúc này rối như tơ vò.

– ” Anh đang...lo lắng cho em sao?” Cô nhìn anh khoé môi nhếch lên một nụ cười yếu ớt.

– ” Ai thêm lo lắng cho cô?” Anh buông vai cô ra, quay đầu đi chỗ khác.

– Cô ấy...bị bệnh đã khỏe chưa?

Nghe vậy mặt anh nhất thời trầm xuống, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại vẻ mặt lạnh nhạt.

– ” Cô ấy không sao.”

– ” Vậy thì tốt.”

Không gian nhất thời trở nên im lặng lạ thường. Cô không chịu được không khí ngột ngạt này, nên liền lên tiếng trước phá vỡ bầu không khí quý dị này.

– ” Chỉ còn một ngày nữa là tròn 10 ngày rồi.”

Cô ngừng một lát rồi nói.

– ” Chúng ta đã bỏ lỡ 4 ngày rồi, nên ngày mai anh nhất định đưa em đi chơi đấy biết chưa.” Cô nở nụ cười ngọt ngào nhìn anh.

Nhìn khuôn gầy gò hốc hác của cô, trong lòng liền có cảm giác chua xót. Nhớ lại trước kia, anh lúc nào cũng đối xử lạnh nhạt với cô, bắt cô làm hết việc này đến việc kia, vậy mà một lời oán trách đối với anh cũng không có, lúc nào trên môi cũng xuất hiện nụ cười thật hồn nhiên. Anh vô thức đưa tay xoa xoa đầu cô.

– Được. Anh gật đầu chắc nịch.

Cô cười vui vẻ, ôm chầm lấy anh, chiếc đầu nhỏ dụi dụi vào lòng giống như một con mèo nhỏ. Sợ anh sẽ tức giận nên cô vội vàng định buông ra, nhưng ngược lại với suy nghĩ của cô, anh không những không tức giận mà ôm cô chặt vào lòng. Cô ngẩn ngơ không hiểu gì, nhưng khi ý thức được anh chủ động ôm mình trong lòng liền vui vẻ.

– ” Nhưng cô cũng phải đáp ứng với tôi một yêu cầu.” Anh nhẹ đẩy cô ra, nghiêm túc nói.

– ” Yêu cầu gì?”

– ” Sau khi trở về nước, lập tức ngoan ngoãn tiếp nhận trị liệu.”

Mặt cô cứng đờ nhìn anh, trái tim nhói đau.

– ” Yêu cầu...khác...được không?”

– ” Không được, nếu cô không đồng ý, tôi sẽ lập tức về nước.”

Anh làm bộ đứng dậy đi ra ngoài, cô thấy vậy liền nắm lấy vạt áo anh.

– ” Được, em...đồng ý.”

Anh nở nụ cười mãn nguyện, quay lại xoa xoa đầu cô.

– ” Vậy được cô mau ngủ đi.” Anh nói rồi đi ra ngoài.

Sống mũi chua xót, đôi mắt đỏ ửng ngập nước nhìn bóng khuất dần sau cánh cửa.

– Xin lỗi. Cô ghen ngào thốt ra hai chữ.

Bạn đang đọc truyện *10 Ngày Để Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Ngày thứ 10

Cô định dậy sớm để chuẩn bị một chút, nhưng đến cuối cùng lại mê mán đến tận 7h mới dậy.

Vừa mở mắt ra đã nhìn thấy anh quần áo chỉnh tề ngồi bên giường cô.

- " Sao...anh...không gọi...em dậy chứ." Cô ngồi dậy, định bước xuống giường, nhưng cả người cô như cộng bún thiêu nằm bẹp xuống giường.

- " Để tôi giúp cô." Anh nhẹ nhàng nâng người cô lên, sau đó ôm cô đi vào phòng tắm. Cả quá trình đều làm rất cẩn thận như sợ cô đau.

- " Được rồi...em có thể tự làm được....anh ra ngoài đi."

- " Cô chắc là không cần tôi giúp chứ?"

- " Em...cũng không có yếu ớt như vậy." Cô nở nụ cười nhẹ nhìn anh.

- " Được, tôi ra ngoài đợi, có chuyện gì thì gọi tôi." Anh nói rồi quay người đi ra ngoài

Cô chống tay vào bồn rửa mặt, lấy nước vốc lên mặt cho tỉnh táo, cả người cô lúc này mệt rã rời, cô sợ sẽ không thể đi chơi cùng anh được rồi. Với thân hình gầy gò, bệnh tật này chỉ sợ ra bên ngoài sẽ bị gió thổi bay mất. Cô chống đỡ đến lúc này cũng chỉ vì thời gian ở bên anh sẽ được kéo dài hơn một chút. Cầu trời, chỉ cần cho con ngày hôm nay thôi.

Cô khoác trên người bộ váy trắng đơn giản, tóc xoã dài xuống ngang lưng, nhìn cô lúc này càng trở nên mong manh biết bao.

Cô đi ra ngoài, nhẹ nhàng tiến lại gần anh.

- " Em...xong...rồi."

Anh quay người lại nhìn về phía cô, hai mắt lập tức mở to ra, dù cô chỉ mặc lên người bộ váy đơn giản nhưng nó lại toát lên một thứ gì đó thuần khiết, khiến anh không thể nào rời mắt.

- " Chúng ta đi được chưa?" Thấy anh cứ đứng đực ra, cô không nhịn được mà lên tiếng.

- "À...ờ...đi thôi." Anh sức tỉnh, ho khan một tiếng, tự nhiên nắm lấy tay cô đi ra ngoài.

Cảm nhận được sự ấm áp trong lòng bàn tay, nhìn bàn tay anh đang nắm gọn bàn tay của cô trong lòng liền cảm thấy chua xót, bàn tay này từ lâu đã không còn thuộc về cô rồi, cứ ngỡ rằng sẽ không được cảm nhận sự ấm áp này một lần nữa ai ngờ....đến khi sắp phải lìa đất xa trời lại được cảm nhận thêm một lần nữa, vậy là cô đã mãn nguyện rồi. Như được tiếp thêm sức mạnh, cả người tràn đầy sức sống, cô nắm lấy tay anh thật chặt cùng anh bước đi.

Đầu tiên hai người đi ăn sáng ở một nhà hàng truyền thống. Sau đó là đi dạo quanh đó một lúc.

- "Trời hôm nay đẹp quá ha " Cô hít lấy hít để bầu không khí trong lành này.

- "Ừ"

- "Đường kia có cái gì vậy? " Cô chỉ chỉ chỗ cách bọn họ không xa, chỉ thấy có rất nhiều người đang bu lại.

- "Lại coi một chút."

Anh và cô cùng đi đến chỗ đó, anh kéo một người đang cố gắng chen vào bên trong hội bằng tiếng Hàn.

- "Ồ đó có gì vậy?"

- "À....họ đang tổ chức lễ se duyên, mỗi năm chỉ có một lần thôi."

- "Se Duyên?"

- "Đừng vậy, nghe người ta nói, nếu như ai may mắn nhận được dây chỉ hồng thì hai người đó sẽ bên nhau mãi mãi."

- "Cảm ơn."

- "Vậy tôi đi trước." Người đó lại tiếp tục công cuộc chen vào trong.

Vì cô cũng từng học qua tiếng Hàn nên những gì hai người họ nói cô đều hiểu được, trong lòng liền nảy ra một ý.

- "Chúng ta thử đi?"

- "Vớ vẩn, lừa gạt người." Anh nắm tay cô định kéo đi, nhưng cô vẫn cứng đầu đứng im tại chỗ không nhúc nhích.

- "Nếu là cô ấy thì anh sẽ đồng ý đúng không?"

Anh khó hiểu nhìn cô, cô đang nói cái gì vậy.

Cô cười nhạt nói.

- "Người anh yêu chỉ có cô ấy mà thôi "

Hai người nhất thời rơi vào trầm lặng. Cô cố gượng cười đi về phía trước.

- "Chúng ta qua bên kia đi."

Nhưng cô chỉ đi được vào bước thì bất chợt bị anh kéo lại.

- "Chúng ta chơi thử xem "

Không đợi cô kịp phản ứng anh đã kéo cô chen vào bên trong.

Cô nhìn về phía anh cười nhẹ.

Cô đang ngăn người nhìn anh thì một giọng nói già nua truyền đến.

- "Cô gái."

Cô ngơ ngác chỉ tay vào người mình.

- "Ông gọi tôi sao?"

- "Đúng vậy."

- "Có....chuyện gì sao?"

- " Cô và người này là vợ chồng đúng chứ?" Ông lão chỉ về phía anh.

- " Sao...ông biết." Cô kinh ngạc hỏi.

- " Hai người có thể đưa tay trái ra được không?"

Nghe thấy đề nghị của ông lão, cô quay sang nhìn anh. Anh gật nhẹ đầu rồi đưa tay trái ra, cô thấy thế cũng đưa tay trái của mình ra.

Ông lão cầm lấy tay anh đặt lên tay cô.

- " Nhớ nắm chặt tay cô gái này, vì thời gian hai người ở bên nhau không còn lâu nữa. Đoạn tình duyên của hai người đã...sắp đứt rồi." Ông lão thở dài lắc đầu nói.

Nghe ông lão nói xong, trên mặt anh vẫn lạnh tanh như cũ nhưng trong lòng đã dậy sóng, còn cô khuôn đã trắng bệch lúc này càng tái nhợt hơn.

- " Lừa gạt người." Giọng anh trở nên âm trầm không chút nhiệt độ nào.

- " haha...hai người rất có duyên với tôi, nên tôi mới nhắc nhở hai người trước. Để khi mọi chuyện xảy ra rồi, hối hận cũng không còn kịp nữa." Ông lão đưa tay vuốt vuốt chiếc đầu dài, lấy từ trong túi ra hai chiếc dây chỉ đỏ, đeo vào tay cô và anh mỗi người một cái.

- " Mong rằng kiếp sau hai người sẽ hạnh phúc bên nhau không chia rời. Còn đây là chiếc chìa khoá tình yêu, hai người cầm lấy nó đi đến tháp Namsan treo nó lên."

Ông lão đưa cho anh một ổ khoá và chìa khoá.

- " Nó có ý nghĩa gì không?" Cô nghi hoặc hỏi.

- " Hai người sẽ được khoá chặt bên nhau mãi mãi."

Cũng không đợi cô nói gì, ông lão đã biến mất trong biển người.

Cô còn đang ngơ ngác chả hiểu gì, thì bị anh kéo chạy ra ngoài đám đông.

- " Đi đâu vậy?"

- " Tháp Namsan"

Tháp Namsan? Chà lẽ anh muốn.... Anh muốn cô và anh sẽ được khoá chặt bên nhau mãi mãi sao? Nghĩ đến đây trái tim cô liền đập rộn ràng

Đến tháp Namsan, anh và cô cùng nhau treo chiếc khoá lên cây cột. Cô cầm lấy chìa khoá đặt vào tay anh.

- " Anh nhất định phải giữ nó thật kĩ đấy."

- " Sao cô không giữ?"

- " Vì...em sợ sẽ làm mất "

- " Được, vậy tôi sẽ giữ nó."

Anh cho chìa khoá bỏ vào túi.

Sau đó hai người đi dạo ở rất nhiều nơi, ăn mọi đồ ăn ngon còn mua rất nhiều đồ nữa. Đây có lẽ sẽ là kỉ niệm thật đẹp giữa cô và anh.

- " Anh...chúng ta vào kia được không." Cô chỉ vào một cửa hàng chụp ảnh.

- " Làm gì?"

- " Thì để chụp ảnh chứ còn sao nữa."

Chưa đợi anh kịp hiểu gì cô đã kéo tay anh đi vào bên trong.

Thợ chụp ảnh là một người đàn ông trung niên.

- " Hai người chụp ảnh sao?"

- " Dạ! Bác chụp cho bọn cháu một bộ ảnh thật đẹp nha."

- "Được, hai người đi theo tôi vào phòng chụp."

Người đàn ông trung niên dẫn hai người vào một căn phòng lớn đầy đủ các thiết bị để chụp ảnh.

- "Hai người làm động tác thật thân mật đi nào."

.....

- "Xong rồi "

- "Hai người ở đầu đợi tôi một lát, tôi đi rửa ảnh."

Người đàn ông trung niên đang định đi ra ngoài thì bị cô gọi lại.

- "Chụp riêng cho cháu một tấm đi."

Ngồi trên chiếc ghế salon, cô nhìn thẳng ống kính cười thật tươi thật đẹp.

"Tách "

- "OK "

- "Bác nhớ phóng to lên một chút."

Rửa ảnh xong đã là 30' sau.

- "Sao tự dưng muốn chụp ảnh riêng, còn phóng to như thế nữa?" Anh khó hiểu hỏi cô.

- "Không nói cho anh biết."

Cô ra về bí hiểm rồi tung tăng đi trước. Cho nên anh không thể nhìn thấy mặt của cô đã đỏ ửng.

- Trở về khách sạn, tắm rửa sạch sẽ xong. Cô rủ anh lên tầng thượng ngắm sao.

Sao hôm nay thật sự rất đẹp, khiến cô muốn lên đó chơi đùa cùng chúng.

- "Chỉ còn ba tiếng nữa là hết 10 ngày rồi."

Mặt anh chợt cứng ngắc, chỉ còn ba tiếng đồng hồ nữa thôi hai người sẽ chính thức trở thành người xa lạ rồi.

Sao anh cứ cảm thấy không nỡ như vậy.

- "Ừ"

Cô ngồi lên chiếc xích đu, rồi vỗ vỗ vào bên cạnh nói.

- "Anh ngồi xuống đây đi."

Anh tiến lại ngồi xuống. Cô ôm lấy tay, đầu khẽ dựa vào vai anh.

- "Lần đầu tiên em gặp anh, em đã bị thu hút bởi nụ cười của anh rồi. Sau khi được anh tỏ tình em cứ ngỡ là mình đang mơ vậy. Rồi chúng ta kết hôn, em đã tưởng tượng ra một tương lai thật đẹp giữa hai chúng ta, ai ngờ..... Anh có biết không lúc anh dắt cô ấy về nhà và nói cô ấy là người anh yêu, lúc đó em đã rất đau khổ, em đáng nhẽ nên hận anh mới đúng, nhưng em một chút cũng không thể hận anh nổi vì...em yêu anh, yêu đến nỗi đã không còn là chính mình nữa." Dứt lời khuôn mặt cô đã ướt nhoè, nhớ lại những chuyện trước kia trái tim cô vẫn không ngừng gi máu.

Nghe cô nói, trái tim anh cũng nhói đau theo, hình như anh đã quá vô tâm với cô.

- "Em đi rồi anh có buồn không?"

Câu hỏi này cô đã hỏi 3 lần rồi, không câu trả lời của anh có thay đổi không nhĩ.

Nếu là trước kia anh sẽ dứt khoát trả lời là không, nhưng bây giờ anh làm thế nào cũng không thể nói ra từ đấy.

- "Anh nhất định phải hạnh phúc đấy, kiếp sau nhất định phải yêu em thật trọn vẹn đấy..." Em buồn ngủ rồi, em muốn ngủ một giấc thật dài.

- "Tôi..."

Anh chưa kịp nói gì thì cảm thấy cánh tay mà cô đang ôm chặt bỗng nhiên thả lỏng ra.

- Xin...lỗi...vì...không...thể...giữ.....lời hứa " Dứt câu cánh tay cô buông thõng xuống, nhịp thở yếu dần.

Anh như bị điểm huyết, ngồi cứng tại chỗ không cử động, mãi một lúc sau anh mới cứng ngắc quay sang nhìn cô.

Đôi mắt tinh nghịch ngày nào đã khép lại từ bao giờ, nhịp thở đã không còn nữa. Anh đưa tay cầm lấy bàn tay của cô, sao...sao lại lạnh như vậy.

- "Này...sao lại ngủ ở đây vậy, tay cũng lạnh hết cả rồi này."

Anh lay lay người cô, nhưng...sao cô không có tí phản ứng nào hết vậy.

Anh vội bế cô trở về phòng sau đó gọi cho bác sĩ của khách sạn. Chưa đầy 10' họ đã có mặt tại phòng của anh, một bác sĩ có vẻ khá trẻ tiến lên bắt mạch cho cô. Bác sĩ trẻ đó khẽ thở dài, hít sâu một hơi nói.

- "Mạch đập đã ngừng."

Chút hi vọng cuối cùng của anh cũng dập tắt, cứng ngắc nói.

- "Mấy người ra ngoài đi."

Anh bước từng bước chậm rãi tiến lại gần cô.

Anh cầm lấy bàn tay đã lạnh ngắt của cô.

- "Tôi...không chấp nhận lời xin lỗi của cô....mau tỉnh rồi trở về nước làm trị liệu đi chứ....Chỉ cần cô tỉnh dậy thì tôi không bắt cô li hôn nữa... Đến mùa xuân năm sau tôi sẽ dẫn cô đi ngắm hoa anh đào....chỉ cần....chỉ cần cô tỉnh lại thôi "

Giọng anh nhỏ dần, đôi mắt đã đỏ hoe từ lúc nào, anh vội quay đi. Bỗng tấm ảnh cô chụp lúc chiều nay đập vào mắt anh, như chợt tỉnh ra, anh cười khổ anh đã hiểu rồi...biết vì sao cô lại chụp riêng cho mình còn phóng to lên. Thì ra cô đã biết trước mình không thể sống được bao lâu nữa, nên đã chụp cho mình một bức ảnh thờ.

Ngày hôm sau, anh đặt máy bay trở về nước.

Làm an táng cho cô thật chu đáo. Cả mấy ngày liền anh không ăn, cũng chẳng ngủ. Râu ria cũng đã mọc đầy cằm, đôi mắt hõm sâu vào trong, tóc tai rối bời, nhìn anh tiêu tụy biết bao.

Cô ấy cũng đến thăm viếng cô, nhìn anh như vậy cô cũng xót. Cô để tay lên vai anh.

- "Mọi chuyện sẽ ổn thôi, ngày mai em và anh ấy bay sang Mỹ rồi anh ở lại nhớ giữ hình sức khỏe." Nói xong cô quay người rời đi.

Mọi người chắc hẳn sẽ rất thắc mắc vì sao lại như vậy đúng không? Hôm cô ấy nói bị bệnh chỉ là giả mà thôi, cô ấy chỉ muốn anh về nước để giải quyết rõ mọi chuyện rằng, cô ấy từ trước tới giờ không hề yêu anh, cô ấy nhận lời yêu anh là vì cô ấy muốn có tiền để chữa bệnh cho mẹ mà thôi, người cô ấy yêu là người đàn ông khác. Khi biết rõ mọi chuyện anh chỉ cảm thấy mình bị lừa dối mà thôi, một chút đau đớn cũng không có, trong đầu toàn hình bóng của cô chỉ mong có thể bay sang đây nhanh nhất. Ai ngờ lúc chuẩn bị lên máy bay lại nghe trợ lý báo cáo công ty xảy ra vấn đề, anh đành phải dời chuyến bay lại.

3 năm sau

Một người đàn ông mặc bộ vest đen trên tay là bó hoa oải hương, đứng trên một ngọn đồi nhỏ đối diện anh là ngôi mộ nhỏ, trên đó khắc ba chữ "Hoàng Thiên Vi ". Anh đặt bó hoa lên trước mộ cô, nhỏ giọng thì thầm.

- "Anh đến thăm em rồi này, dạo này bận quá nên không thể đến thăm em được, em đừng giận anh nha...anh nhớ em lắm...nhớ muốn phát điên lên....Vợ ơi, em có nhớ anh không?"

Dứt lời anh đã gục lên mộ của cô, giọt nước mắt theo khoé mắt anh chảy xuống từng giọt mỗi ngày một nhiều.

Một cô gái bỗng xuất hiện nhẹ nhàng ôm lấy anh rồi....biến mất vào hư không.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *10 Ngày Để Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.